

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 188.123 van 21 november 2008

A. 171.949/VIII-5504

In zake: **MAES** Jean-Pierre,
die woonplaats heeft gekozen bij
het Vrij Syndicaat voor het Openbaar Ambt,
Lang-Levenstraat 27-29
1050 Brussel,

tegen:

de publiekrechtelijke NV DE POST,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Chris VAN OLMEN, advocaat,
Louizalaan 221
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 10 april 2006 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-Pierre MAES de nietigverklaring vordert van de beslissing om hem af te zetten, op 1 februari 2006 genomen door Mark MICHIELS, "Employee & Union Relations Director";

Gelet op arrest nr. 161.214 van 10 juli 2006 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing wordt bevolen;

Gelet op arrest nr. 173.140 van 3 juli 2007 waarbij de uitspraak wordt uitgesteld en aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag wordt gesteld;

Gelet op arrest nr. 89/2008, gewezen door het Grondwettelijk Hof;

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 10 oktober 2008;

Gehoord het verslag van de heer CAMBIER, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. CULOT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. VUYLSTEKE, loco Mr. VAN OLMEN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer NEURAY, eerste auditeur - afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Raad van State bij zijn arrest nr. 173.140 van 3 juli 2007 aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag heeft gesteld:

" Schendt artikel 29, § 1, 2/, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat het niet toestaat humanresourcesmanagers contractueel aan te werven, in combinatie met artikel 4, § 1, 4/, van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken en met artikel 2, § 1, 4/, van het koninklijk besluit van 22 december 2000 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, die op vergelijkbare wijze zijn geformuleerd en waarvan de parlementaire voorbereiding en het verslag aan de Koning duidelijk aangeven dat de humanresourcesmanagers contractueel kunnen worden aangeworven?".

Overwegende dat het Grondwettelijk Hof bij zijn arrest nr. 89/2008 van 11 juni 2008 het volgende heeft geantwoord op deze prejudiciële vraag:

" - Aldus geïnterpreteerd dat het niet toestaat humanresourcesmanagers contractueel aan te werven, schendt artikel 29, § 1, tweede lid, 2/, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- Aldus geïnterpreteerd dat het toestaat humanresourcesmanagers contractueel aan te werven, schendt artikel 29, § 1, tweede lid, 2/, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.";

Overwegende dat de gegevens dienstig voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in de voornoemde arresten nr. 161.214 van 10 juli 2006 en nr. 173.140 van 3 juli 2007;

Overwegende dat verzoeker een middel, het vierde van het verzoekschrift, ontleent aan de omstandigheid dat de steller van de handeling daartoe niet bevoegd is; dat hij uiteenzet dat de beslissing om hem af te zetten genomen is door een persoon in dienst genomen met een arbeidsovereenkomst, terwijl het voorstellen of het opleggen van een tuchtstraf aan een personeelslid in vast verband de uitoefening inhoudt van een deel van het openbaar gezag en een zodanige beslissing dus niet kan worden genomen door een arbeidscontractant; dat hij in zijn pleidooi voorts aanvoert dat krachtens het beginsel van de parallelle bevoegdheden de bevoegdheid om een personeelslid af te zetten moet toekomen aan de benoemingsgerechtigde overheid; dat verzoeker in dit opzicht de delegatie betwist die aan de steller van de bestreden handeling is verleend;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de omstandigheid dat de humanresourcesmanager een arbeidscontractant is, conform het bepaalde in artikel 4, § 1, van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken is; dat voorts volgens haar de handelingen die de humanresourcesmanager dient te stellen in de uitoefening van zijn taken niet zouden ressorteren onder de prerogatieven verbonden aan het openbaar gezag;

Overwegende dat verzoekers standpunt omtrent de grenzen van de prerogatieven van een arbeidscontractant geen enkele grondslag ontleent aan de Grondwet, een wet of verordening; dat voor zover het onderscheid dat historisch is ontstaan tussen de organen en de aangestelden nog steeds actueel is, wordt aanvaard dat de hoedanigheid van orgaan niet kan worden ontzegd aan een personeelslid op de grond dat het bij overeenkomst in dienst is genomen; dat niet kan worden betwist dat een arbeidscontractant niettegenstaande de contractuele aard van zijn rechtsverhouding het openbaar gezag waarvoor hij werkt, kan verbinden; dat men zich weliswaar vragen kan stellen omtrent de bevoegdheid van een arbeidscontractant om handelingen van openbaar gezag te stellen; dat een handeling van openbaar gezag traditioneel wordt gedefinieerd in het licht van de eraan verbonden prerogatieven, waaronder "het privilège du préalable" en het "voorrecht van ambtshalve tenuitvoerlegging"; dat een tuchtstraf uitgesproken ten aanzien van een statutair personeelslid weliswaar een bestuurshandeling is waaraan de voornoemde voorrechten zijn verbonden, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat die handeling niet tot de bevoegdheid van een arbeidscontractant kan behoren;

dat in de eerste plaats rekening moet worden gehouden met de bedoeling van de wetgever, die volgens arrest nr. 89/2008 d.d. 11 juni 2008 van het Grondwettelijk Hof aldus moet worden geïnterpreteerd dat een humanresourcesmanager bij arbeidsovereenkomst kan worden in dienst genomen; dat de mogelijkheid tot een zodanige indienstneming geen enkele nuttige werking zou hebben indien aan die manager de bevoegdheid wordt ontzegd om dwingende persoonsgerichte maatregelen te nemen ten aanzien van het personeel waarvan hem het beheer is toevertrouwd; dat voorts de mogelijkheid van de eenzijdige verbreking van een arbeidsverhouding niet specifiek is voor de statutaire rechtspositie; dat aan ontslag wegens een zware fout waartoe door een privaatrechtelijk persoon wordt besloten, voorrechten zijn verbonden die vergelijkbaar zijn met die welke de handeling van openbaar gezag kenmerken; dat het ontslag immers rechtstreeks uitvoerbaar is en het de werkgever in staat stelt om, zodra het is uitgesproken, de werknemer de toegang tot de werksfeer te verbieden en om diens wedde niet langer uit te betalen; dat de arbeidsgerechten ten aanzien van de beslissing tot ontslag aan wettigheidstoetsing kunnen doen, zowel intern als extern, vergelijkbaar met die welke aan de Raad van State toekomt ten aanzien van tuchtstraffen; dat de uitoefening van het openbaar gezag in tuchtzaken bijgevolg niet op dezelfde manier kan worden geanalyseerd als in aangelegenheden zoals het belastingrecht of de bestuurlijke politie, waar het "privilège du préalable" en het "voorrecht van ambtshalve tenuitvoerlegging" zeer verregaand zijn, wat kenmerkend is voor die aangelegenheden; dat het middel derhalve niet gegrond is in zoverre het de uitoefening van tuchtrechtelijke bevoegdheid door een arbeidscontractant laakt;

Overwegende dat het beginsel van de parallelle bevoegdheden waarnaar verzoeker eveneens verwijst, niet kan primeren op de toepassing van reglementaire teksten waarin de tuchtoverheid uitdrukkelijk met name wordt genoemd; dat artikel 118, § 2, van het statuut van de personeelsleden van De Post bepaalt dat de tuchtrechtelijke bevoegdheid ten aanzien van de personeelsleden met een graad lager dan rang 15 wordt uitgeoefend door de gedelegeerd bestuurder of diens gemachtigde; dat in het onderhavige geval de gedelegeerd bestuurder bij een beslissing van 5 januari 2006 aan de "Employee & Union Relations Director" bevoegdheid heeft overgedragen om zich uit te spreken omtrent het tuchtdossier opgesteld ten laste van verzoeker; dat een zodanige delegatie persoonsgericht is daar ze alleen verzoekers tuchtdossier betreft; dat een zodanige delegatie ten aanzien van verzoeker verbindend moet zijn verklaard wil ze een geldige grondslag kunnen opleveren met betrekking tot de bevoegdheid van de steller van de bestreden handeling; dat het ondenkbaar is dat, gelet op het vertrouwelijke karakter van tuchtprocedures, de beslissing van 5 januari 2006 houdende persoonsgerichte

delegatie zou zijn bekendgemaakt door aanplakking of zou zijn ter kennis gebracht van het volledige personeel van De Post; dat in die omstandigheden de verwerende partij verzoeker in kennis had moeten stellen van de beslissing tot delegatie die voor het behandelen van zijn tuchtdossier was genomen; dat een zodanige kennisgeving bovendien moet voorafgaan aan het nemen van de tuchtstraf; dat de omstandigheid dat een personeelslid ervan op de hoogte moet zijn welke tuchtoverheid bekleed is met beslissingsbevoegdheid, immers een corollarium is van de rechten van verdediging, daar zulks onder meer een weerslag heeft op de eventuele uitoefening van het recht tot wraking; dat de verwerende partij nalaat aan te tonen dat de akte van delegatie ten aanzien van verzoeker verbindend is; dat het middel derhalve gegrond is in zoverre het de rechtmatigheid ter discussie stelt van de delegatie die de steller van de handeling aanhaalt als grondslag voor zijn bevoegdheid;

Overwegende dat er geen grond bestaat om de overige middelen te onderzoeken, daar ze, gesteld dat ze gegrond zijn, geen ruimere nietigverklaring kunnen meebrengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing om Jean-Pierre MAES af te zetten, op 1 februari 2006 genomen door Mark MICHIELS, "Employee & Union Relations Director".

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op eenentwintig november tweeduizend acht door:

de Hr.	LEWALLE,	wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	VANDERNACHT,	staatsraad,
de Hr.	CAMBIER,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ

P. LEWALLE

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**